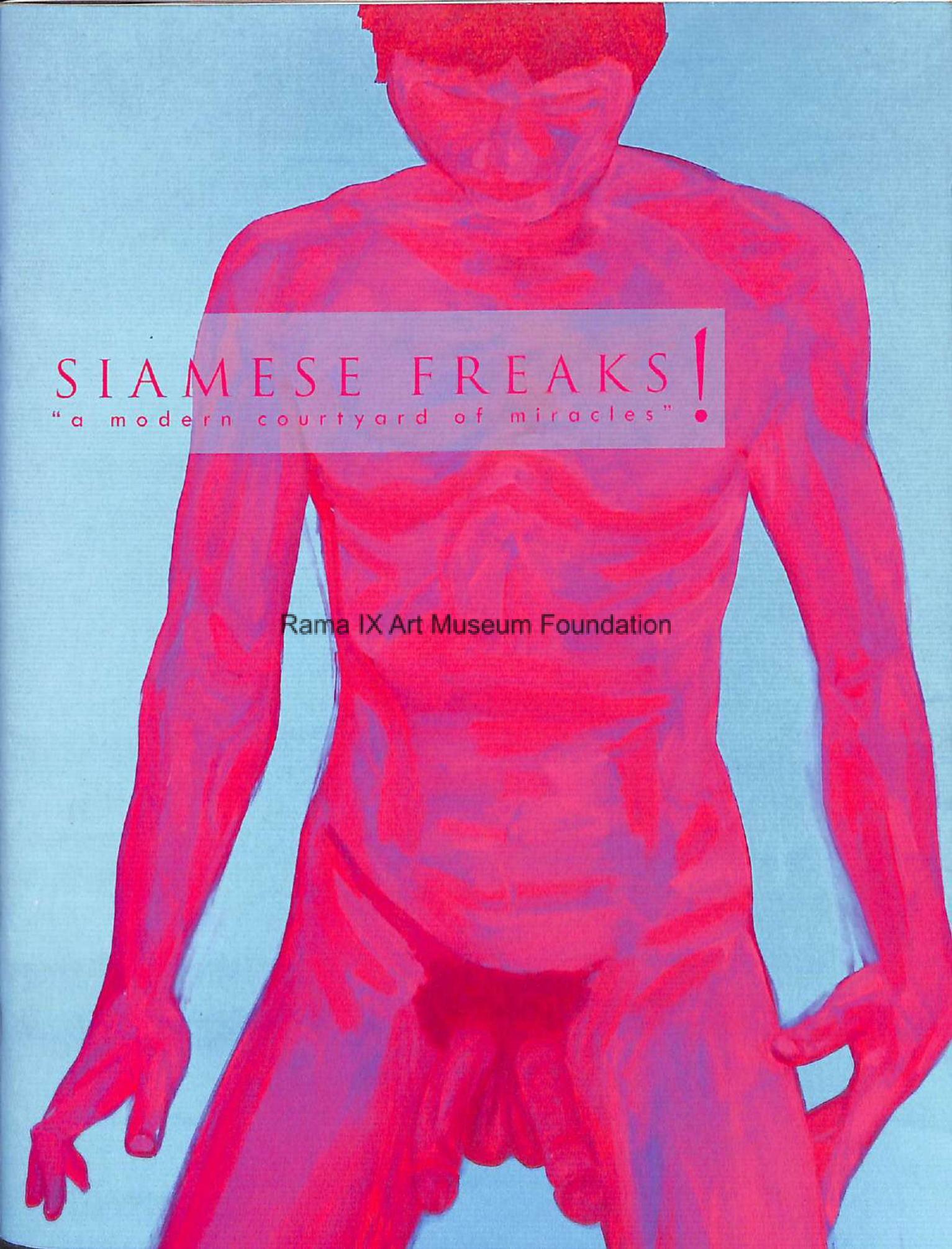

SIAMESE FREAKS!

"a modern courtyard of miracles" ●

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

แ ผ ด ส ย ำ ม
SIAMESE FREAKS!
"a modern courtyard of miracles".

(Cover)
Wonderland
Oil on canvas
100 cm x 150 cm

Numthong Gallery presents
Tawan Wattuya
Works 2007

จันและอิน เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในนาม “แฝดสยาม” ถือกำเนิดในแผ่นดินสยามเมื่อปี พ.ศ. 2354 ในปี พ.ศ. 2372 สองพี่น้องเริ่มต้นชีวิตการผจญภัยเมื่อตอบรับคำเชิญของกัปตัน อาเบล คอฟฟิน เดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาโดยมารดา ผู้ให้กำเนิดได้รับค่าตอบแทนเพียงน้อยนิดแลกกับลูกชาย ฝาแฝดสองคน การเดินทางของฝาแฝดจากสยามได้รับพระบรมราชานุญาตจากพระมหากษัตริย์ เมื่อเดินทางถึงเมืองบอสตัน ณ ที่นี้ จันและอินได้เริ่มต้นอาชีพนักแสดงโชว์อันยาวนาน โดยเริ่มแรกมีกัปตันคอฟฟินเป็นผู้จัดการคุมโชว์และให้ฉายานามพี่น้องคู่นี้ไว้ว่า “เด็กผู้ชายสองคนชาวสยาม” ในปีพ.ศ.2375 จันและอินที่มีอายุ 21 ปีแยกตัวออกจากคณะการแสดงของอาเบล คอฟฟิน และเมื่อทั้งคู่อายุ 28 ปี จันและอินยุติอาชีพนักแสดงในเมืองเล็กๆในรัฐนอร์ท คาโรไลนา พวกเขาซื้อที่ดินและประกอบอาชีพขวานาระหว่างช่วงปีพ.ศ.2383 จันและอินได้รับสัญชาติอเมริกันเต็มตัวโดยใช้นามสกุลนังเกอร์ ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2386 จันแต่งงานกับอดเลท เยทส์ ส่วนน้องสาวของเธอ ซาราห์ เยทส์ แต่งงานกับอิน ในระยะเวลา 31 ปีต่อมา ฝาแฝดสยามสองพี่น้องคู่นี้ ให้กำเนิดบุตรธิดารวมทั้งสิ้น 21 คน

Chang and Eng, the well publicized “Siamese Twins,” were born in Siam in 1811. In 1829, the adventurous brothers accepted the “invitation” of Captain Abel Coffin to travel to America. A small amount of money was given to their mother, and permission to travel was gained from the King of Siam. Upon their arrival in Boston, Chang and Eng began a long career as a public exhibition. Captain Coffin served as their manager, and the brothers were billed as “The Siamese Double Boys.” In 1832, at the age of 21, Chang and Eng ended their contract with Abel Coffin. When they were 28, Chang and Eng retired to a small town in North Carolina. They bought land and became farmers. During the early 1840s, they became naturalized citizens of the United States, adopted the last name Bunker. In April, 1843, Chang married Adelaide Yates, and Eng married Sarah Anne, her sister. Over the next thirty-one years the brothers fathered a total of twenty-one children.

Siamese Freaks! A modern courtyard of miracles

Myrtille Tibayrenc

“Courtyard of miracles” is a raw translation of the French term “Cour des miracles”, which was in the middle ages Paris a filthy district gathering thieves, beggars and abnormal people. It was called so because the infirmities (often false) of the beggars magically disappeared as they came back to their quarter at night. This monstrous community had got organized and represented an increasing danger which was eradicated by the royal power.

Tawan's satiric portraits of the “popular Thai people” virtually gathers them in a “modern courtyard of miracles”. By putting them in a different spotlight, he allows the observer to change his point of view, in a society that is quite remarkable for its tendency to conformism through the media. Ironically ranging political men at the same level as TV pop stars, or even anonymous porn actors, he reveals the “inversed” power of the media.

In this present exhibition Tawan discloses his own fascination for violence, politics and sexuality. He could be seen as part of a new generation of painters, such as Jenny Saville, Elizabeth Peyton or Luc Tuymans, who all stand as key figures of a new generation of figurative painters who have continued to paint during a time when many believed the medium had lost its relevance. In the context of the new information age, many artists felt that painting was a deeply conservative form of expression which did not match the heterogeneous nature of contemporary experience. For Tawan, painting here and now is a statement against other forms of imagery.

Tawan's work is provocative in all senses. He tickles censor by distorting unreachable stars and politicians, and questions the limit between erotic and pornographic images. As most engaged artists since the Renaissance, he is attracted by the limits set by institutionalized powers, and, as he comes closer to them, the temptation is huge to break through them. By choosing the Siamese twins as the representative icon of this set, Tawan wants to satirize the fake image Thailand might show to the rest of the world as well as to its own people. Every society produces its own dark side, and this dark side increases depending on the society's prohibitions, its taboos. Every community needs moral values, but these values have to evolve with the people's mind, and the rest of the world. The ethic of a society has to be approved and understood by the majority. If the disparity is too clear between the moral code of a society and the actual acts of its people, it turns out to be a comedy the society is playing to itself, making its own people ill.

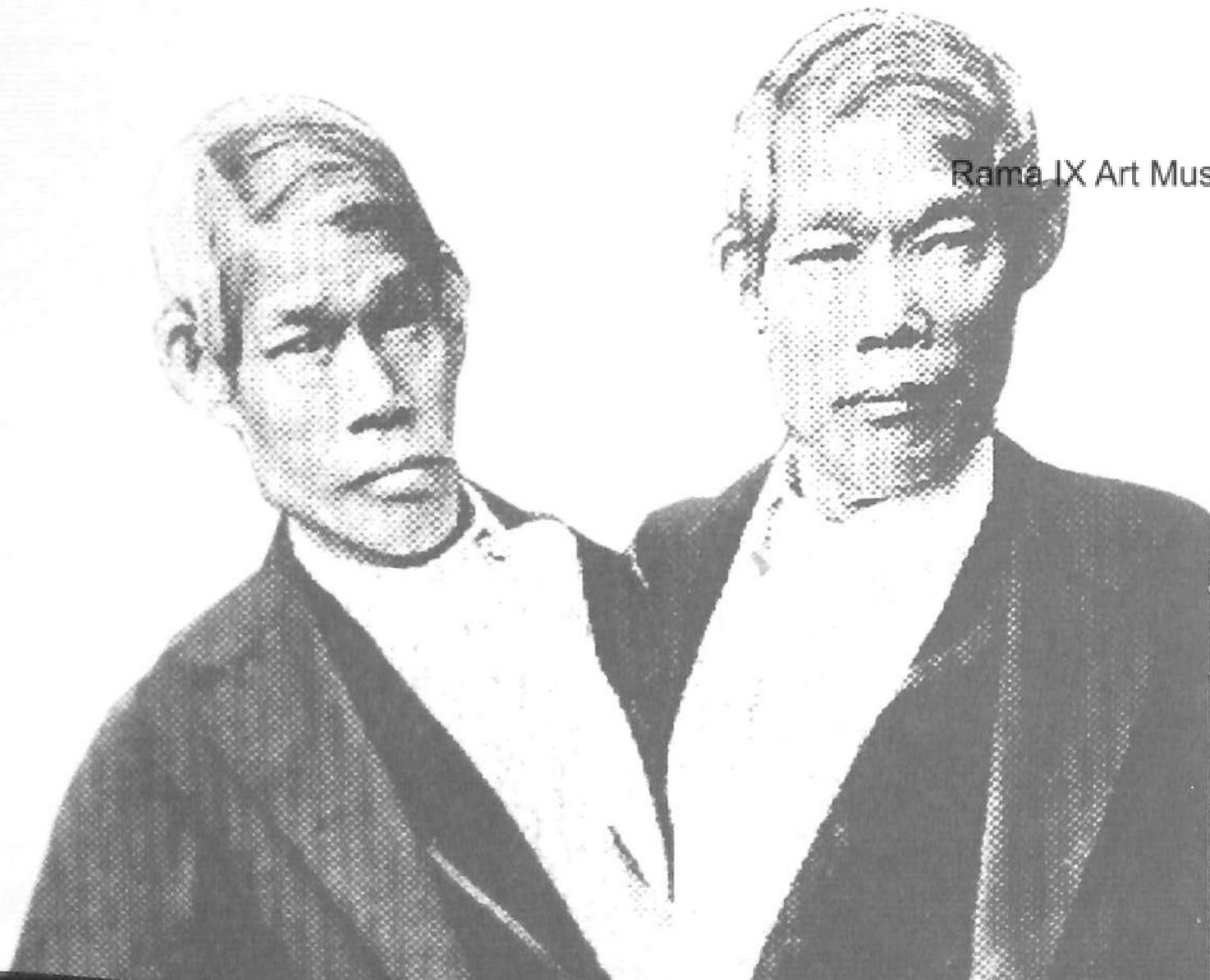
คนสยามแปลกประหลาด ! สนามหน้าบ้านแห่งปาฏิหาริย์สมัยใหม่
มีรติย์ ดีเบย์แรง

สนามหน้าบ้านแห่งปาฏิหาริย์ เป็นคำแปลดิบๆของศัพท์ฝรั่งเศสคำว่า Cour des miracles ซึ่งปรากฏในสมัยกลาง กล่าวถึงเขตสกปรกเขตหนึ่งในนครปารีส ที่เต็มไปด้วยหัวขโมย ขอลาน และคนประหลาด มันถูกเรียกเช่นนั้นเพราะ ความเจ็บป่วย (บางทีก็ไม่ใช่จริง) ที่ติดตัวอยู่กับขอลานและจะอันตรายหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ใจทันทีที่พวกเขากลับถึงย่านนั้นในเวลากลางคืน ชุมชนสัตว์ประหลาดถูกจัดตั้ง แสดงตัว และมีอันตรายมากขึ้นจนต่อมาถูกกองกำลังแห่งราชสำนักบุกมาทำลายจนสิ้นซาก ภาพเหมือนของตะวันตกจะใจเสียดีส์ “คนไทยผู้ได้รับความนิยม” กับ “สนามหน้าบ้านแห่งปาฏิหาริย์สมัยใหม่” ปรากฏให้เห็นในรูปของแฝดสยามที่ดูเหมือนอสูรกายโดยจัดวางในแสงไฟที่แตกต่างกันเขายินยอมให้ผู้สังเกตการณ์ ได้เปลี่ยนทัศนคติ ในสังคมที่ไม่ธรรมดา เกิดแนวโน้มแห่งลัทธิปฏิบัติตามกัน ผ่านทางสื่อ นักการเมืองที่ผันแปรไปมาอย่างน่าขัน เช่นเดียวกับนักรองยอดนิยมในทีวี หรือแม้แต่นางงามไปโรซื่อ เขาเปิดเผยว่า พลังที่พลิกผันของสื่อในวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยข้อมูลจำนวนมากมาย ที่ซึ่งผู้คนส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์ชั้นที่ 2 หรือ 3 ผ่านจอทีวี สื่อสิ่งพิมพ์และอินเตอร์เน็ต ภาพลักษณ์ ซึ่งกลายมาเป็นเรื่องน่าเบื่อและกระจัดกระจาย โดยการทำให้ใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในนิทรรศการปัจจุบันของตะวันตกให้เราถึงความหลงใหลของเขาที่มีต่อความรุนแรง การเมืองและเรื่องทางเพศ เขาถูกจับตามองในฐานะคนรุ่นใหม่ของกลุ่มจิตรกรรมสมัย เช่นเดียวกับ เจนนี่ ชาวิลล์, อลิซาเบธ เพย์ตัน หรือ ลูค ดูแมนส์ ซึ่งอยู่ในฐานะตัวการสำคัญของคนรุ่นใหม่แห่งกลุ่มจิตรกรรมที่นิยมการอุปมาอุปไมย พวกเขาสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมต่อเนื่องตามช่วงเวลาเมื่อพวกเขาเชื่อมั่นว่าความลึกลับได้สูญหายไปจากสื่อกลางแล้ว ในสภาพแวดล้อมแห่งการเป็นยุคเลิฟข้อมูลใหม่ ศิลปินหลายคนรู้สึกว่าการเขียนถูกอนุรักษ์ให้อยู่ในรูปแบบการแสดงออกทางอารมณ์อย่างลึกซึ้ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับธรรมชาติที่เต็มไปด้วย ความแตกต่างหลากหลาย ของประสบการณ์ร่วมสมัย ตะวันพิจารณาภาพเขียนในปัจจุบันว่าเป็นตัวหยุดยั้งการก่อเกิดจินตนาการอื่นๆ

ผลงานของตะวันตกวัยอยู่ในทุกความรู้สึก เขายั่วล้อการจับผิดโดยนำเอาดาราชายอดนิยมที่จับต้องไม่ได้และนักการเมืองทั้งหลาย มาบิดเบือน แล้วตั้งคำถามกับขอบเขตระหว่าง ภาพลัทธิติดกับภาพโป๊ เช่นเดียวกับศิลปินที่ต่อต้านวัฒนธรรมส่วนใหญ่ตั้งแต่สมัยเรอเนซองส์เป็นต้นมา เขาถูกดึงดูดโดยขอบเขตแห่งลัทธิอำนาจที่สร้างขึ้นโดยพลังที่มีอยู่ และเมื่อเขาเข้าไปใกล้มันมากขึ้นสิ่งล่อลวงใจที่มีอยู่อย่างมากมายก็ทำให้เขาฝ่าฝืนขอบเขตนั้นไปได้โดยการเลือกแฝดสยามเป็นภาพตัวแทนในนิทรรศการชุดนี้ ตะวันต้องการถากถางภาพจอมปลอมที่ประเทศไทยชอบโชว์ให้โลกได้รับรู้พอๆกับที่โชว์ให้คนในประเทศเอง ทุกสังคมสร้างด้านมืดของตัวเองการเพิ่มขึ้นของด้านมืดขึ้นอยู่กับสิ่งต้องห้ามต่างๆ ที่สังคมกำหนดขึ้น ทุกชุมชนต้องมีศีลธรรม แต่ศีลธรรมนี้ต้องมาจากการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป เช่นเดียวกับจิตใจของผู้คน และการพัฒนาของโลกคนส่วนใหญ่ต้องยอมรับและเข้าใจในศีลธรรมดังกล่าว หากเกิดความไม่สอดคล้องระหว่างศีลธรรมที่สร้างขึ้นกับพฤติกรรมปรกติของคนในชุมชน ก็จะกลายเป็นหนึ่งดลกที่สังคมเล่นหลอกตัวเองและทำให้ผู้คนรู้สึกป่วย

Rama IX Art Museum Foundation

The fee is only 20 bahts. Take the bill out of your pocket and enter. A dim maze of corridors, brightly painted niches and, exposed in them, still as dead bodies and watching you with bored eyes, the monsters of the attraction: a four-legged boy, a bearded woman, a girl with a glittering fish tail and another one still breathing with a knife planted in her breast. Grotesque and obviously faked, freak shows do still exist at some temple fairs in Thailand. They are the ultimate circus: here normal human beings pay to peep at the abnormal; at what humanity can become when it is distorted.

But look carefully into that mirror and you'll see another circus taking shape: the media, swarming with creatures as unnatural as fair freaks. Generals caring for the nation, incorruptible politicians, untouchable pop stars, untouched monks, perfect bodies, CEOs who made their success honestly... are the showmen of our age. A humanity that's not deformed, but brought to perfection. Their fame, says their smile (and the karma philosophy), is fully deserved. They are a model for the people.

Not for Tawan Wattuya. To him, they are just phony icons, and a flesh to bite in. With his plastic surgery, Tawan scans, cuts and skins them, watercolours them into pieces. Raising to their faces the obscene mirror of the freak shows, his art exposes both their nudity and duplicity. « See how ugly, how misshapen you are ? », he tells them, with a self-conscious irony which also implies: « see how double-sided we are ? »

Every image is a double. The product of a mirror reproduced at high speed by the media. A proliferation that Tawan fully integrated in his previous project, shown in 2005: the head of then Prime minister Thaksin Shinawatra painted 500 times, divided into 500 different faces exposed in one single room. A lesson in using painting, and the « variations » it allows, against the totalitarian ubiquity of contemporary political communication. With « Siamese Freaks », Tawan turns his brushes against the show business at large, and that of course includes politics. Miss Universe, Mr. Prime minister or an anonymous porn star, they all are cut into double face – or double sex – images. Like the original Siamese twins, they all contribute to Thailand's double-sided reputation.

In essence, and in Plotinus words, the One does not know itself. Knowledge, consciousness, implies a division. Looking into a mirror, or any image, means *twinning* oneself to achieve a better self-awareness. Tawan Wattuya's monstrous twins lead us, precisely, to that level of consciousness. Not only do they compel us to question today's Thai icons. They also invite us to reflect on the gestation of these monsters; on the responsibility we, as individual image consumers, and as a schizo society, have in their breeding. « Siamese Freaks » is about how we feed with our trust a Miss Universe, a junta tank on Sanam Luang or a cutie named Pemika, the plastic surgered student who made the news for having tricked her lover out of millions of bahts.

Tawan's exhibition also features a two-headed dog showing its back to the public. I suspect it to be some kind of self-portrait: Tawan Wattuya as a Thai soi dog, himself double-sided, cunning and street wise. Because after all, the images he's gnawing at, they are of street level quality. Tawan started out by painting the trendy youths hanging around Siam Square – his neighbours. He has now shifted attention to tabloid personalities. But the method remains the same: a daily, restless, compulsive sketching of his contemporaries. And then, like a photographer, a tough selection. You could confuse him for a reporter, then. He's quite the opposite: a moralist stripping idols of their gloss. With a reluctance to bark in English and publicize his own concepts, Tawan talks to us through the language he knows best: painting. Painting in its most contemporary form: as the only medium really capable of exorcising mass media.

Tawan's works are a virus against public images. A virus of good health. They do not compromise, do not invite you to any interaction that would turn the critique into yet another game or entertainment. They are not, like some forms of contemporary art, a commodity, but a necessity. May they proliferate.

การผ่าตัดศัลยกรรม : รูปเคารพแห่งความเจ็บป่วยของตะวัน วัดยา
มาร์ค ลาทุลลิเยร์

ค่าธรรมเนียมเพียง 20 บาท นำใบเสร็จออกจากกระเป๋าแล้วเดินเข้าไป บรรยากาศสลัวตามทางเดิน ช่องกำแพงที่ถูกทาสีไว้วางไสว ข้างในเผยให้เห็นถึงร่างกายที่ยืนหยุดนิ่งราวซากศพ กำลั้งจ้องมองมาที่ผู้ดูด้วยดวงตาที่เบื่อหน่าย อสุรกายแห่งความดึงดูดใจ : เด็กผู้ชายสี่ขา, ผู้หญิงมีหนวด, เด็กสาวกับหางปลาประกายแวววับ และอีกคนแม้จะมีดปักที่หน้าอกแต่ยังหายใจ ความวิตถารที่เห็นได้ชัดว่าปลอมการแสดง พิสิกพิสัยที่ยังมีอยู่ทั่วไปตามงานวัดต่างๆในประเทศไทย พวกเขาเป็นละครสัตว์ที่ยิ่งใหญ่ ที่ซึ่งมนุษย์ธรรมดาจ่ายเงินเพื่อลอมมอง สิ่งที่ไม่ธรรมดา และอะไรก็ตามที่มนุษย์สามารถบิดเบือนให้เป็นได้

แต่เมื่อมองเข้าไปในภาพสะท้อนของกระจกเงาอย่างลึกซึ้ง คุณจะเห็นโรงละครสัตว์อีกคณะหนึ่งกำลังก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้น สื่อที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มเข้ากับสิ่งมีชีวิตต่างๆอย่างผิดแผกไปจากปกติและค่อนข้างประหลาด การคุมครองดูแลประเทศโดยกองกำลังทหาร นักการเมืองที่ไม่โกงกิน นักธุรกิจที่แฉะต่องไม่ไ้ พระสงฆ์ที่ใครก็ตามและรูปร่างที่ดีเลิศหาได้เปรียบ ประธานบริษัทได้มาซึ่งความสำเร็จอย่างชัดเจน พวกเขาเหล่านี้คือนักแสดงแห่งช่วงอายุของเรา ความเป็มนุษย์ที่ไม่ผิดเพี้ยน หากยังสมบูรณ์แบบ ชี้อเสียงของพวกเขาบอกกับเราว่า รอยยิ้มของเขาเหล่านั้น (รวมถึงปรัชญาว่าด้วยกรรม) เป็นคุณค่าที่ได้รับแล้วอย่างยิ่ง พวกเขาคือต้นแบบของประชาชน

แต่ไม่ใช่สำหรับตะวัน วัดยา, สำหรับเขาคอนนี้พวกเขาเหล่านั้นเป็นได้แค่ รูปเคารพที่จอมปลอม และเนื้อไวเคียวเล่น ด้วยการผ่าตัดศัลยกรรมของเขา ตะวันตรวจสอบ, ตัดและลอกเปลือกสิ่งเหล่านั้น ถ่ายทอดออกมาเป็นงานจิตรกรรมหลายชิ้น สร้างภาพสะท้อนที่นารังเกียจแห่งการแสดงให้เห็นถึงความหมายทั้งสองด้าน การเปลือยเปล่าและการหลอกลวง « ดูให้เห็นว่านารังเกียจอย่างไร, คุณ ผิดแบบไปอย่างไร » ตะวันบอกกับเขาเหล่านั้นด้วยคำแดกดันการตระหนักในตนเอง ซึ่งรวมถึงการแสดงนัยยะว่า « เราเป็นพวกจับปลาของมื่ออย่างไร? »

ภาพทุกภาพมี สองด้าน สืบค้นจากกระจกเงาถูกทำซ้ำด้วยความเร็วสูงโดยสื่อ เขานำกระบวนการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วมาผสมผสาน ใช้ในโปรเจกต์ที่ผ่านมาย่างเต็มที่ ซึ่งจัดแสดงไปเมื่อปีพ.ศ. 2548 ประกอบด้วยภาพเขียนส่วนศีรษะของทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีขณะนั้นจำนวน 500 ภาพแบ่งออกเป็นหน้าที่แตกต่างกัน 500 หน้า จัดแสดงในห้องเพียงห้องเดียว บทเรียนในการใช้ภาพเขียนและ«ความแตกต่าง» ที่ได้รับ พาดพิงถึงการมีอยู่โดยทั่วไปของการปกครองแบบเผด็จการในการสื่อสารทางการเมืองร่วมสมัยกับ « คนสยามแปลกประหลาด » ตะวันได้หันที่แปร่งของเขาไปในเรื่องการแสดงเชิงธุรกิจระดับยักษ์ ซึ่งแน่นอนว่าต้องรวมถึงการเมือง นางงามจักรวาล นายกรัฐมนตรีหรือดารานางงามไปไม่มีชื่อ ภาพบุคคลเหล่านี้ล้วนถูกตัดออกเป็นภาพใบหน้าสองแบบ หรือ สองเพศ เหมือนกับแฝดสยามยุคดั้งเดิม ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เสริมให้ชื่อเสียงการเป็นสองด้านของประเทศไทยชัดเจนมากยิ่งขึ้น

โดยที่หนังสือพิมพ์ของ พลอดินส ที่กล่าวไว้ว่า หนึ่งเดียวนั้นไม่รู้จักตนเอง องค์ความรู้การตระหนัก นัยยะการแบ่งสรร มองเข้าไปในกระจกเงาหรือภาพได้ก็ตาม หมายถึงการสร้างคู่แฝดของตนเองเพื่อให้ได้มาซึ่งการสำนึกคนที่ดียิ่งขึ้นแฝดที่ชั่วร้ายของตะวัน วัดยา นำเราไปสู่ระดับแห่งการตระหนักนั้นอย่าง แม่นยำ ไม่เฉพาะแค่บังคับให้เราตั้งคำถามกับรูปเคารพของไทยในปัจจุบัน แต่ยังเชิญเราให้ใคร่ครวญในการให้กำเนิดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ ในความรับผิดชอบของเราในฐานะผู้บริโภคภาพลักษณ์แบบปัจเจกและในฐานะสังคมที่เป็นบา มีอยู่ในสายเลือดเหล่านั้น « คนสยาม แปลกประหลาด » คือการสะท้อนว่าเราหลอเลียงความศรัทธาของเรา กับนางงามจักรวาล, รถถังแถวสนามหลวง หรือเด็กสาวชื่อเปรมิกา ผู้เป็นข่าวเรื่องการใช้กลอุบายจนได้เงินเป็นล้านจากคนรักของเธออย่างไร

นิทรรศการศิลปะของตะวันยังพิเศษเพิ่มขึ้นด้วยสุนัขสองหัวหันหลังไขว้ให้ผู้ชม ผมสงสัยว่านี่จะเป็นภาพใบหน้าตนเองแบบหนึ่งหรือเปล่า ตะวัน วัดยา ในฐานะสุนัขในขอย ตัวเขาเองในฐานะคนที่มีสองด้าน ฉลาดหลักแหลมและเอาตัวรอดเก่ง เพราะไม่ว่าอย่างไรก็ตามภาพที่เขาทำลั้งทำลายลงอย่างช้าๆ คือคุณภาพระดับตลาดๆ ตะวันเริ่มต้นการทำงานด้วยการวาดภาพวิญรุตตามสมัยนิยม ที่ชอบไปเดรีดเตรแถวสยามสแควร์ซึ่งเป็นเหมือนเพื่อนบ้านของเขา ตอนนี้เขาหันเหความสนใจไปที่คนมีชื่อเสียงตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวันต่างๆ แต่ขั้นตอนยังเป็นแบบเดิมรายวัน, ความกระวนกระวายใจ, ภาพร่างแบบไม่เต็มใจในช่วงเวลาร่วมสมัยของเขาและจากนั้น ก็เหมือนกับช่างภาพ ที่ต้องผ่านกระบวนการคัดสรรที่ยากลำบากคุณอาจรู้สึกสับสนในตัวของเขาที่กับผู้อื่นชาวแต่ที่จริงเขาอยู่ตรงกันข้ามกับนักศิลปะที่เปลืองเวลาสิ่งที่จำนนอยู่บนต้นแบบออกไป เขาลังเลใจที่จะบอกเล่าแนวความคิดของตนเป็นภาษาอังกฤษ ตะวันพูดคุยกับเราผ่านภาษาที่ตัวเขารู้จักดีที่สุด ซึ่งก็คือภาพเขียน ซึ่งอยู่ในรูปของความร่วมสมัย ในฐานะสื่อกลางที่จะสามารถแทนที่และขจัดสื่อมวลชนออกไป

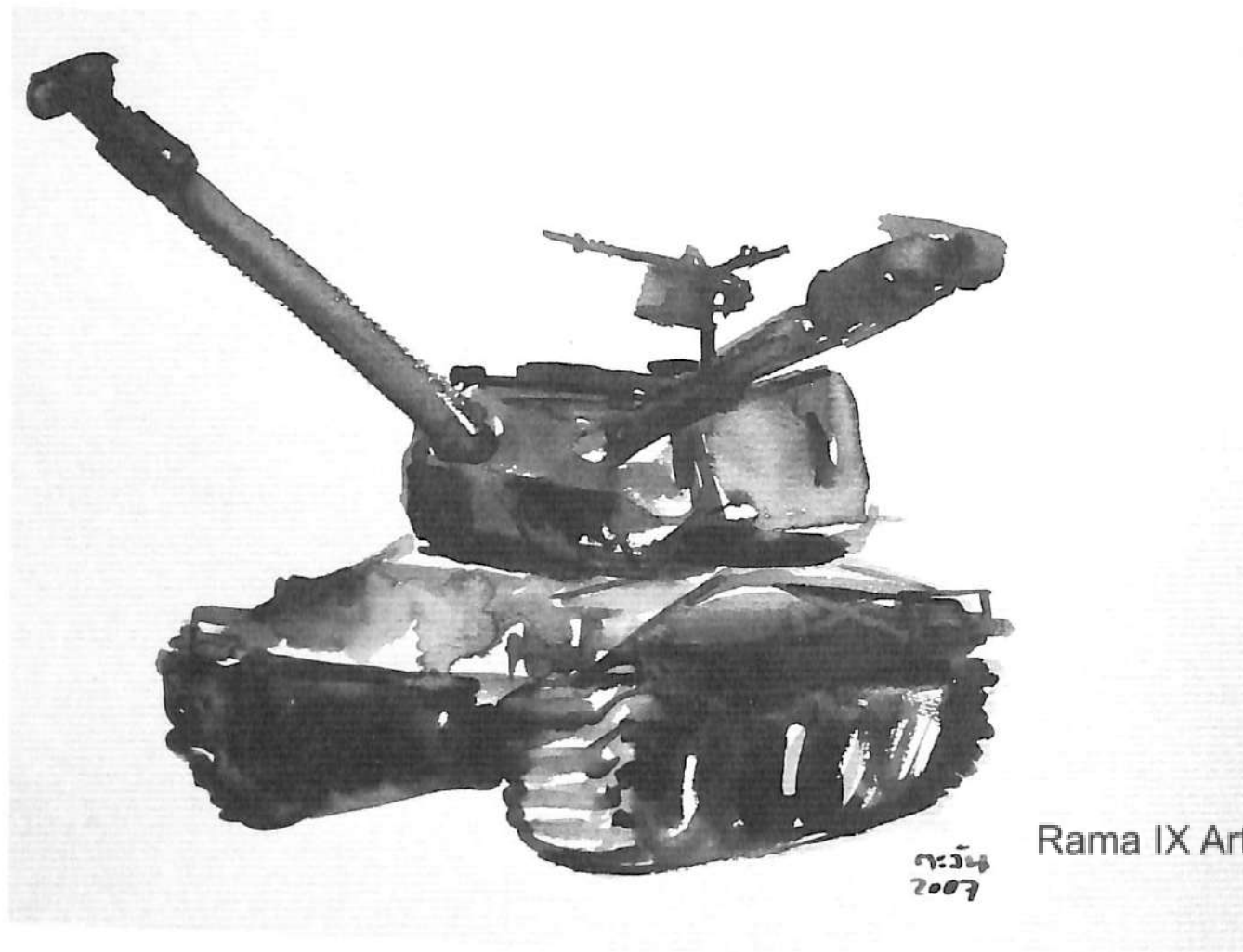
งานของตะวันเป็นเหมือนเชื้อไวรัสร้ายต่อภาพลักษณ์แบบสื่อมวลชน แต่เป็นไวรัสที่ดีกับสุขภาพ งานของเขาไม่ประนีประนอม ไม่เชื่อเชิญคุณให้มีส่วนร่วมที่เปลี่ยนจากการวิพากษ์วิจารณ์ เป็นเกมส์ หรือการบันเทิงอื่นๆ แต่อย่างใดนอกจากนี้ยังไม่เหมือนบางรูปแบบในศิลปะแบบร่วมสมัย ไม่ใช่ของซื้อขาย แต่มีความจำเป็น เพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วต่อไป

Rama IX Art Museum Foundation

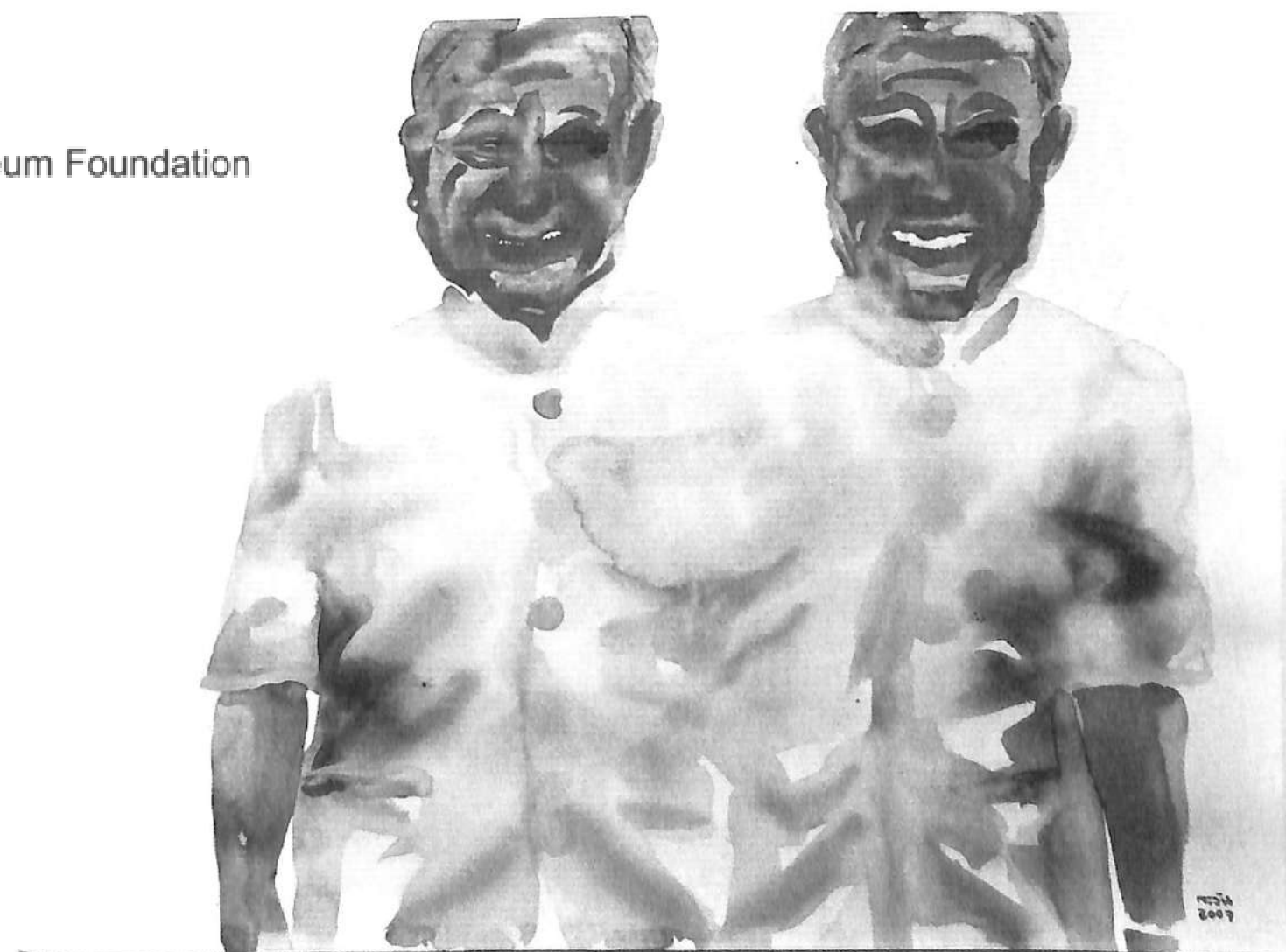
๑๖๖
๒๐๐๗

Siamese Dog
Watercolor on paper
56 cm x 76 cm

Siamese asceticism
Watercolor on paper
56 cm x 76 cm

Rama IX Art Museum Foundation

Please, take a picture with me
Watercolor on paper
24 cm x 33 cm

Siamese Police
Watercolor on paper
56 cm x 76 cm

Rama IX Art Museum Foundation

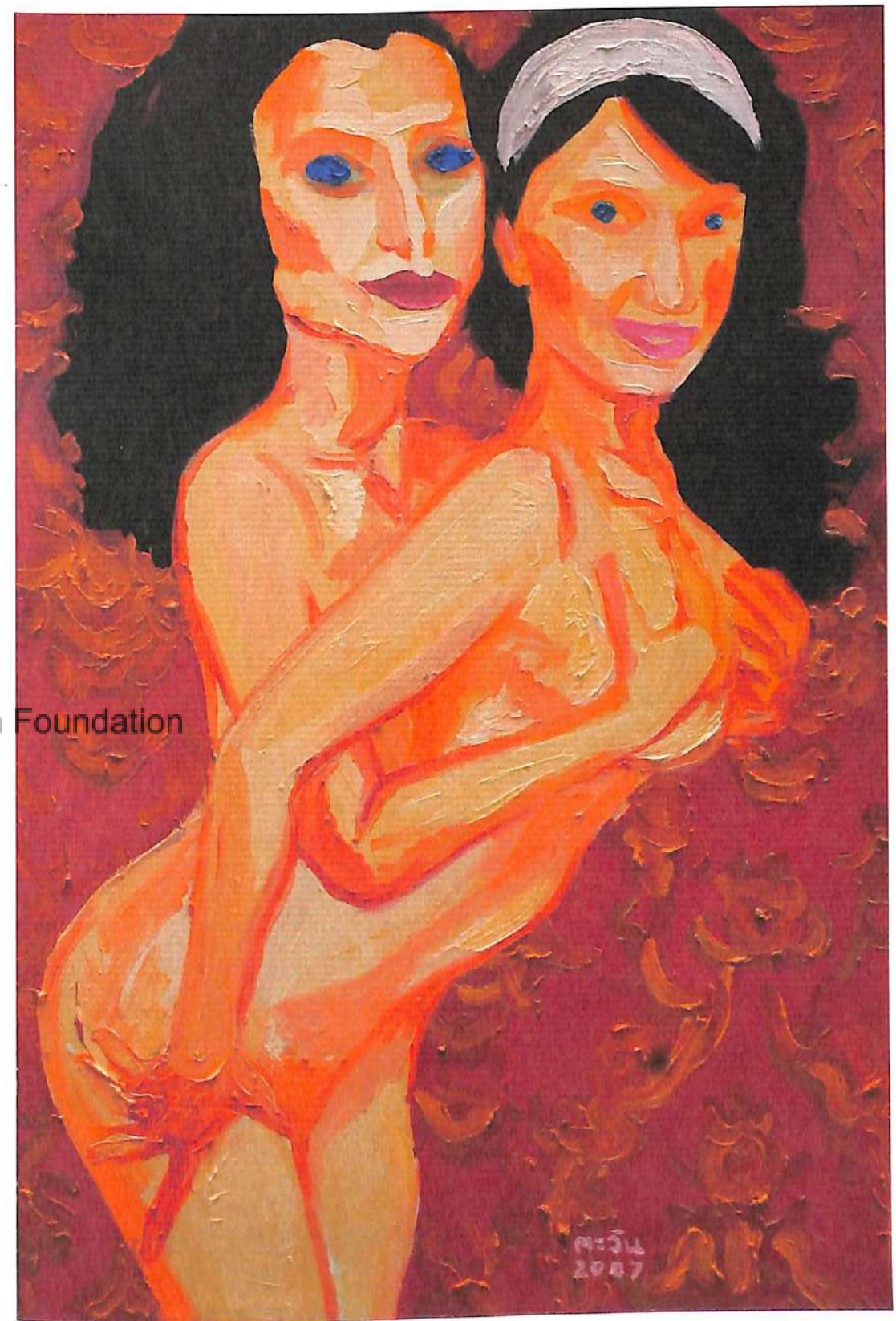

Two Tails
Watercolor on paper
152 cm x 112 cm

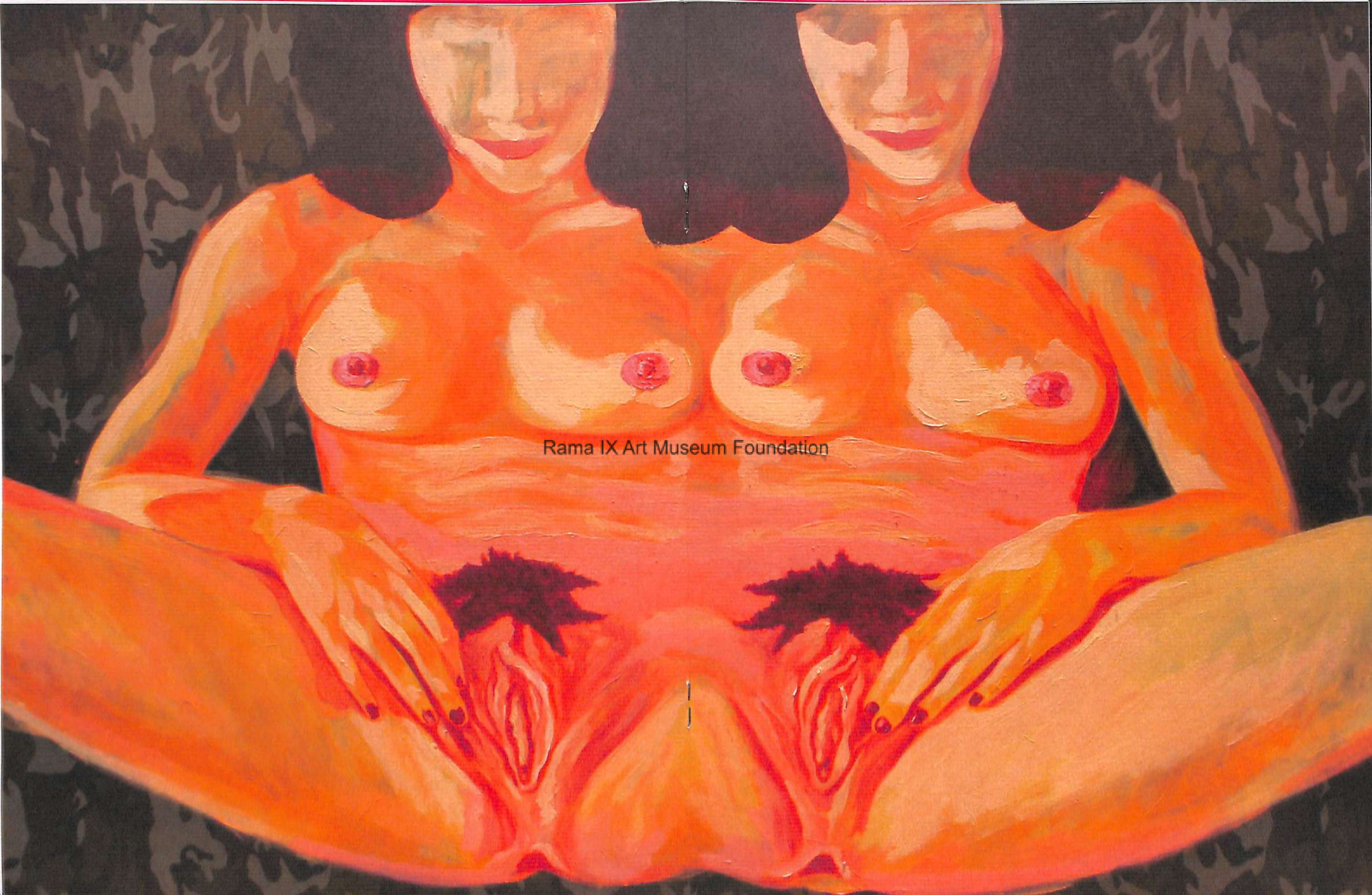
Miss Siamese 1
Oil on canvas
120 cm x 100 cm

Rama IX Art Museum Foundation

Miss Siamese 2
Oil on canvas
80 cm x 120 cm

(Next page)
Miss Siamese 3
Oil on canvas
120 cm x 170 cm

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

